

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 października 2017 r. Ł. S. wniósł przeciwko M. C. o zapłatę kwoty 2659,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 1586,70 zł od dnia 23 maja 2017 r. do dnia zapłaty, 714,88 zł od dnia 18 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz 357,93 zł od dnia 19 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż sprzedał pozwanemu towary, za który wystawił 3 faktury VAT i pozwany nie zapłacił dochodzonej należności, pomimo uznania długu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 października 2017 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwany wniósł zarzuty od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Zarzucił brak skuteczności wezwania goi do zapłaty i brak całej dokumentacji związanej z jego długiem. Podał, że padł ofiarą oszustwa i informował powoda o swojej sytuacji oraz chęci uregulowania należności. Wskazał, że spośród wezwań załączonych do pozwu otrzymał tylko dwa. Wskazał też na zagubienie pokwitowań jego wpłat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w ramach oprowadzonej przez siebie działalności gospodarczej kupował u powoda odzież sportową.

W dniu 23 marca 2017 roku pozwany kupił od powoda 7 kurtek typu softshell oraz 40 par rękawic, za co powód wystawił fakturę nr (...) na łączną kwotę 1779,81 zł z terminem płatności 22 maja 2017 roku (60 dni.). Towar został wydany pozwanemu. Pozwany fakturę osobiście odebrał i pokwitował. W dniu 11 września 2017 roku powód wystawił pozwanemu korektę tej faktury (nr (...)) w związku ze zwrotem jednej kurtki na kwotę 193,11 zł, po której do zapłaty przez pozwanego pozostała kwota 1586,70 zł.

W dniu 18 kwietnia 2017 roku pozwany kupił od powoda łącznie 84 pary rękawic, za co powód wystawił fakturę nr (...) na łączną kwotę 923,98 zł z terminem płatności 17 czerwca 2017 roku (60 dni.). Towar został wydany pozwanemu. Pozwany fakturę osobiście odebrał i pokwitował. W dniu 12 września 2017 roku strony dokonały kompensaty wierzytelności z ww. faktury z wierzytelnością przysługującą pozwanemu względem powoda na kwotę 209,10zł i po tej operacji do zapłaty przez pozwanego pozostała kwota 714,88 zł.

W dniu 4 maja 2017 roku pozwany kupił od powoda 6 kurtek typu softshell oraz 48 par rękawic, za co powód wystawił fakturę nr (...) na łączną kwotę 1701,83 zł z terminem płatności 18 maja 2017 roku (14 dni.). Towar został wydany pozwanemu. Pozwany fakturę osobiście odebrał i pokwitował. W dniu 11 września 2017 roku powód wystawił pozwanemu korektę tej faktury (nr (...)) w związku ze zwrotem sześciu kurtek na kwotę 1143,90 zł, po której do zapłaty przez pozwanego pozostała kwota 557,93 zł. W dniu 19 września 2017 roku pozwany zapaścił przelewem bankowym na poczet należności z faktury (...) kwotę 200 zł.

Dowód:

- faktura k. 18
- korekta fgaktury k. 19-20
- faktura k. 21
- dokument WZ k. 22

- kompensata k. 23
- faktura k. 24,
- dokument (...)k. 25
- korekta faktury k. 26
- potwierdzenie wykonania przelewu k. 27,
- zeznania powoda k. 270
- zeznania pozwanego k. 271

W okresie między 2 czerwca 2017 r. a 26 września 2017 roku powód sporządził 11 wezwań do zapłaty. W dniu 30 sierpnia 2017 roku pełnomocnik powoda wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, które pozwany odebrał w dniu 7 września 2017 roku

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 40,
- dowód nadania k. 41,
- wydruk śledzenia przesyłki k. 42
- zeznania powoda k. 270
- zeznania pozwanego k. 271

W Sądzie Rejonowym w Białymstoku toczy się postępowanie w sprawie I Nc 1737/17 przeciwko pozwanemu, gdzie zdaniem pozwanego padł on ofiarą oszustwa. Powód nie ma żadnego związku z tą sprawą

Dowód:

- postanowienie z 14.07.2017 r. k. 63,
- postanowienie z 13.11.2017 r. k. 64
- pisma prokuratora k. 65-66,
- zawiadomienie k. 67,
- protokół k. 68
- postanowienie z 28.02.2019 r. k. 266
- zeznania powoda k. 270
- zeznania pozwanego k. 271

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, tym samym nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 października 2017 r. (wydany pod sygnaturą XI GNc 986/19) należało utrzymać w mocy.

Stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów i przesłuchania stron.

Powód roszczenie wywodził w niniejszej sprawie z normy zawartej w art. 535 Kodeksu Cywilnego zgodnie, z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy celem, domagając się realnego wykonania zobowiązań przez kupującego za zapłatę ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

W sprawie nie było kwestionowane wydanie towarów wymienionych na wskazanych w pozwie fakturach. Pozwany potwierdził że na fakturach tych są jego podpisy. Nie była kwestionowana też prawdziwość korekty do faktury (...) na kwotę 193,11 zł, kompensaty do wierzytelności z faktury (...) na kwotę 209,10 zł oraz korekty do faktury (...) na kwotę 1143,90 zł. W zakresie faktur (...) są też podpisane przez pozwanego dokumenty wydania odzieży. Wszystko to powoduje, że wykazane zostało zawarcie umowy sprzedaży i wydania opisanej na ww. fakturach odzieży oraz że cena do zapłaty przez pozwanego to kwoty 1586,70 zł, 714,88 zł i 557,93 zł. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z normy zawartej w tym przepisie wynika, że obowiązek wykazania zapłaty ceny spoczywa na pozwanym. Do akt złożony został – i to przez powoda – dowód zapłaty tylko kwoty 200 zł na poczet wierzytelności z faktury (...). Żadnych innych dowodów regulacji zadłużenia kwotami pieniężnymi pozwany nie przedstawił. Jego twierdzenia o zagubionych pokwitowaniach nie zostały w żaden sposób potwierdzone i co do faktu i co do wysokości.

Eksponowane przez pozwanego zarzuty mnie miały żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia. Sąd przyjął za pozwanym, że nie otrzymał on wezwań do zapłaty na k. 28 – 38, ale jest to okoliczność dla sprawy obojętna. Przede wszystkim termin zapłaty określony został na osobiście odebranych przez pozwanego fakturach, co zdaniem Sądu oznacza, że żadne wezwania do zapłaty nie były potrzebne. Termin zapłaty długu był jasno oznaczony i pozwany go znał. Pozwany mimo powyższego, na pewno też otrzymał wezwanie do zapłaty z 30 sierpnia 2017 r., (k. 40), co sam potwierdził. W zakresie terminu zapłaty faktury (...) wynoszącym 14 dni, w odróżnieniu od pozostałych faktur gdzie ów termin wynosi 60 dni, to także jest to bez znaczenia dla sprawy. Taki termin wynika z porozumienia stron i skoro pozwany odebrał faktury to znaczy, że termin zapłaty na nich określony zaakceptował. Nie ma też w przepisach prawa cywilnego normy określającej sztywny termin zapłaty należności z tytułu sprzedaży, albo że wszystkie transakcje między stronami muszą mieć taki sam termin płatności. Bez znaczenia było wadliwe określenia na fakturze korygującej rozmiaru zwracanej kurtki (lub kurtek), ponieważ nie miało to przełożenia na wartość kwotową zwracanego towaru i ostateczne saldo należności.

Także bez wpływu na rozstrzygnięcie pozostaje sprawa oszustwa (wg twierdzeń pozwanego) w sprawie która toczy się B. z powództwa A. N.. Zgodnie z zeznaniami stron powód nie ma żadnego związku z tą sprawą, co oznacza że jej istnienie i nawet prawdziwość zarzutów pozwanego co do okoliczności oszustwa w tej sprawie, nie ma żadnego przełożenia na relację cywilnoprawną między stronami niniejszej sprawy. Pozwany nie zapłacił w umówionym terminie ceny sprzedaży i to było podstawą skutecznego wytoczenia przeciwko niemu powództwa. Pozwany nie wykazał też aby uzyskał od powoda dalsze odroczenie płatności dochodzonej należności. Sąd nie podważa zeznań pozwanego że po otrzymaniu wezwania do zapłaty udał się do powoda w celu porozumienia, ale dla zawarcia porozumienia konieczne jest zgodne oświadczenie woli dwóch stron, co miejsca nie miało.

Zasadne zatem było w całości żądanie zapłaty kwoty 2659,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot 1586,70 zł, 714,88 zł i 357,93 zł, liczonymi od dnia następnego po terminie płatności określonym na fakturach tj. odpowiednio od 23 maja 2017 r., 18 czerwca 2017 r. i 19 maja 2017 roku. Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o normę wynikającą z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W konsekwencji Sąd Rejonowy utrzymał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w mocy w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie

koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Orzeczenie o kosztach jest w utrzymanym w mocy nakazie zapłaty gdzie jest to kwota 647 zł ,na którą składa się 30 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 600 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika powoda, według stawki minimalnej określonej na podstawie § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Orzeczenie zawarte w punkcie II wyroku dotyczy kosztów dodatkowych, poniesionych ponad te z nakazu zapłaty. Takie koszty wprost wynikają ze stawek minimalnych pełnomocnika związanych z postępowaniem nakazowym i zwykłym, gdzie przy podanej wartości przedmiotu sporu, jest to różnica 300 zł (por. § 2 pkt 3 i § 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Nie było w sprawie żadnych podstaw do odstąpienia od obciążania powoda od kosztów procesu. Powód nie zapłacił za kupiony towar, dlatego wytoczenia powództwa przez Ł. S. było działaniem uzasadnionym i zrozumiałym. Powód poniósł konkretne koszty procesu i co do zasady należy mu się ich zwrot. Powód nie przyczynił się w żaden sposób do obecnej sytuacji finansowej pozwanego, co oznacza że nie ma podstaw do odstąpienia od tej zasady. Odstąpienie od obciążania pozwanego kosztami procesu oznaczałoby, że powód musi ponosić koszty za odzyskiwanie swoich pieniędzy i w zasadzie finansować dług pozwanego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)